

[Alvilda Larsen.]

ler gennemførte i 1951, blot med den forskel, at den nu fortsætter i en målestok, som selv det ærede medlem hr. Aksel Møller ikke turde drømme om at foreslå i 1951.

Den højtærede minister har anstillet en del betragtninger over, hvad der kan tænkes at ville ske i 1959 og i 1963, ja, en del af lovens virkninger strækker sig helt frem til år 2000. Derimod synes ministeren slet ikke at regne med de hundredtusinder af lejere og deres mening i dag. Det er efter min opfattelse en meget stor fejl. Hvis man har føling med lejerne, hvis man har føling med arbejderbevægelsen, kan man ikke undgå at vide, at den huslejeforhøjelse, der foreslås, allerede diskuteres overalt i de faglige organisationer og på møder, og at forslaget bliver mødt med bitre bemærkninger. Efter et folketingsvalg, efter et kommunevalg og efter en overenskomst-situations afslutning, hvor arbejdernes krav ikke blev imødekommet, kommer regeringen nu med forslag om en huslejeforhøjelse, der sammen med de prisstigninger, som allerede er sket for en hel række varer, vil sluge meget mere, end de små lønforbedringer giver. Man kan henvise til, at forhøjelsen sker gradvis og først begynder at træde i kraft i 1956, men vi ved allesammen, at lønforbedringerne altid hinker bagud for prisstigningerne.

Nu foreslås denne huslejeforhøjelse, fordi det er nødvendigt, siger man, at tilpasse de to lejeniveauer i henholdsvis gammelt og nyt byggeri. Om denne nødvendighed blev der også talt i det høje ting i 1948, og venstres ordfører, hr. Elgaard, påpegede, at bevægeligheden på boligmarkedet krævede en sådan tilpasning. Dengang, for godt 5 år siden, svarede den højtærede minister imidlertid følgende:

„Det ærede medlem forudsiger, at der før eller senere må finde tilpasning sted imellem huslejeniveauet og det almindelige prisniveau. Jeg kan imidlertid ikke se nogen grund til, at man skulle forhindre, at en vare — specielt en så vigtig

vare som boliger — bliver billigere i forhold til indtægtsniveauet, end den har været før.“

Det var unægtelig andre toner, der lød dengang end nu. Dertil vil ministeren naturligvis svare, at der er sket ting ude i verden og herhjemme, som helt og holdent har ændret situationen, og derfor må man gennemføre en forhøjelse, som man dengang gik imod. Man henviser her bl. a. til den prisudvikling, der er sket efter Korea-krigens udbrud, en udvikling, som imidlertid nu er standset.

Så meget om den ændrede situation, men her er det, jeg gerne vil spørge den højtærede minister, spørge regeringen: Hvilken ændring i situationen vil man henvise til at der er sket f. eks. i tidsrummet fra december 1952 og frem til dags dato? Hvad er der sket i de sidste 17 måneder, som berettiger den urimelige huslejeforhøjelse, der skal gennemføres nu? Jeg sigter simpelthen til den udtalelse om boligbyggeriet og leje-problemerne, som udsendtes af den socialdemokratiske folketingsgruppe den 11. december 1952, altså før valgene i 1953. Denne udtalelse, der var rettet mod venstres regering og var socialdemokratiets valgprogram vedrørende boligpolitikken — må man vel formode — sagde indledningsvis, at de undersøgelser vedrørende huslejeudligning, der havde fundet sted i et embedsmandsudvalg, hverken gav noget praktisk eller politisk grundlag for en løsning af det komplicerede spørgsmål, og at socialdemokratiet derfor ikke fandt anledning til at gå ind i en realitetsdrøftelse herom.

Altså, for 17 måneder siden var der ingen praktisk eller politisk mulighed for husleje-forhøjelse og huslejeudjævning. I dag, efter 3 valg, er det pludselig blevet praktisk og muligt. Jeg spørger: Hvad er det i situationen, der har ændret sig i dette korte tidsrum? Hvis jeg ikke skal opfatte leje-forhøjelsen eller -udjævningen som det første store led i den nye politik, socialdemokratiet lovede vælgerne før valget, må det være berettiget at stille dette spørgsmål og at